

Ιωάννα Κυρίτση

Η μπουγάδα του Αι-Βασίλη

Εικονογράφηση Ελίζα Βαβούρη

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σήμερα ο Αϊ-Βασίλης ξυπνά απ' τα χαράματα. Έξι μόνο μέρες μένουν ως την παραμονή της Πρωτοχρονιάς κι ένα σωρό δουλειές τον περιμένουν: να τυλίξει τα τελευταία του πακέτα, να επισκευάσει το έλκηθρό του, να ετοιμάσει την επίσημη στολή του, αυτή την κόκκινη, που βάζει μια φορά το χρόνο, στο μοίρασμα των δώρων.

Για να δει αν είναι εντάξει, την ξεκρεμά από την ντουλάπα του και, βάζοντας τα γυαλιά του, την εξετάζει προσεκτικά.

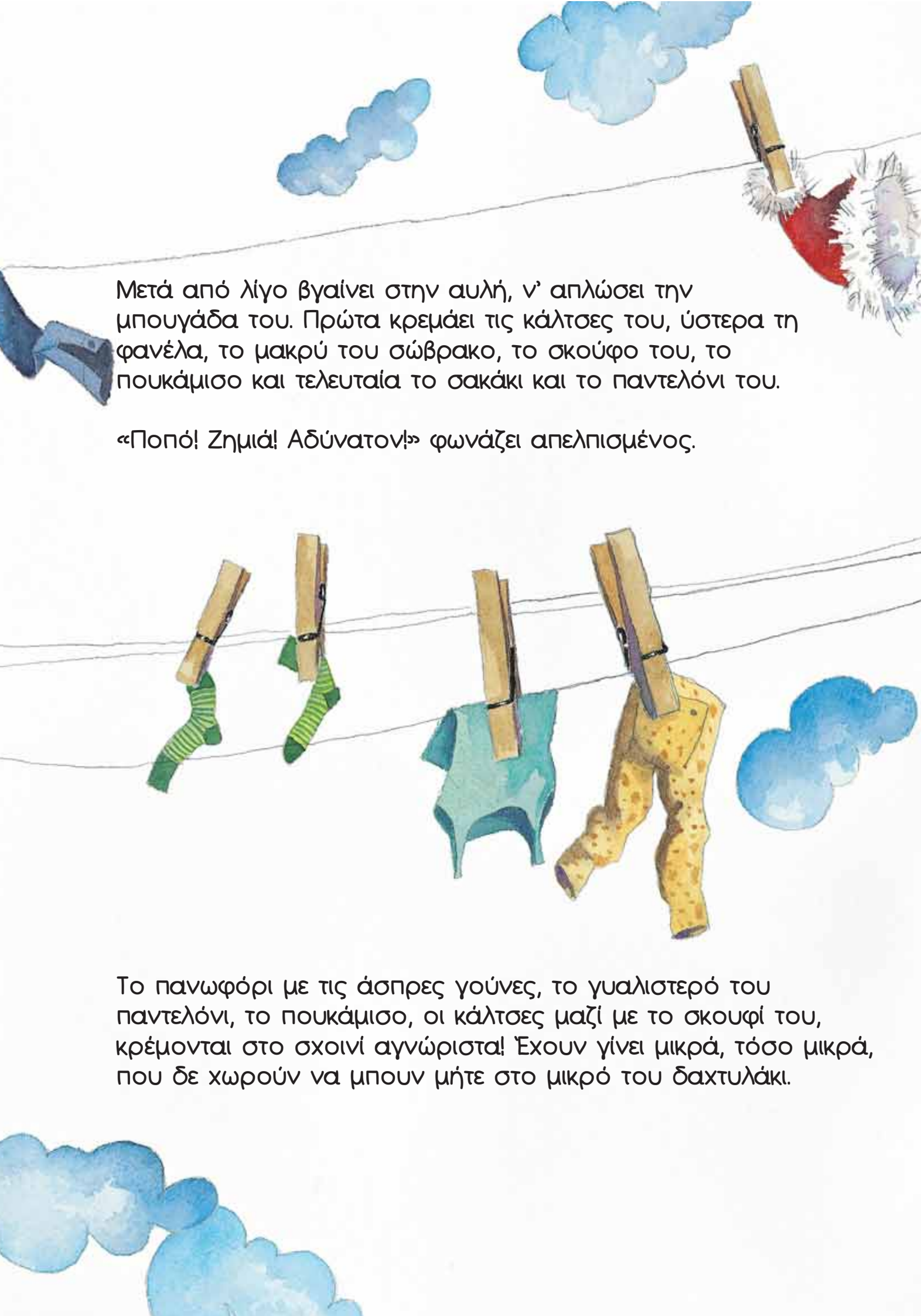
«Μια χαρά είναι! Ένα σιδερωματάκι θέλει μόνο».

Όμως οχι! Εκεί μπροστά... ένας απαίσιος μαύρος λεκές στολίζει το αριστερό του μανίκι.

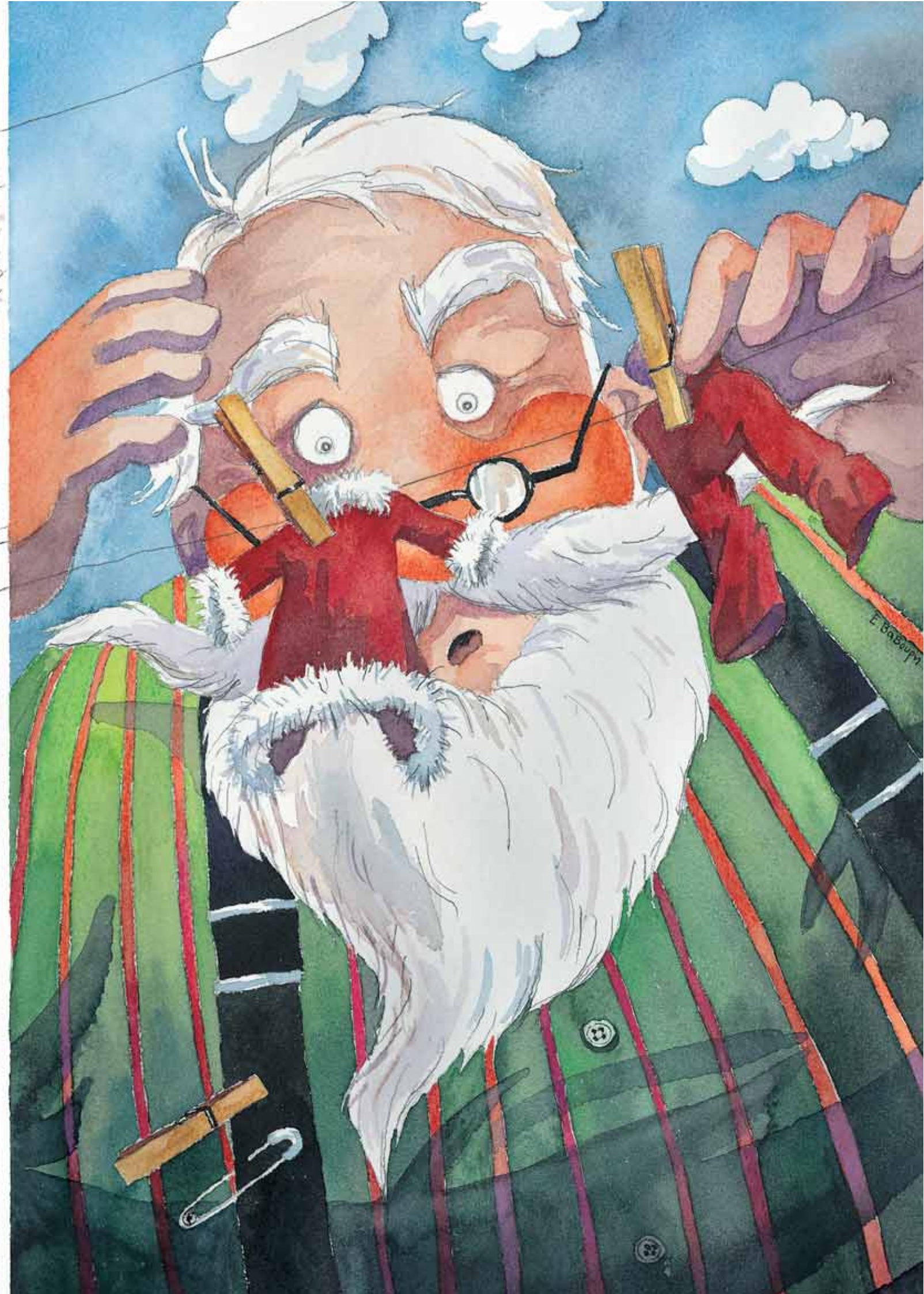
«Κοίτα να δεις! Ένας τεράστιος λεκές. Σίγουρα θα έγινε από τις καπνιές σε κάποια καμινάδα» ψιθυρίζει ο Αϊ-Βασίλης και νευριασμένος τη χώνει βιαστικά μέσα στο πλυντήριο.

Μετά από λίγο βγαίνει στην αυλή, ν' απλώσει την
μπουγάδα του. Πρώτα κρεμάει τις κάλτσες του, ύστερα τη
φανέλα, το μακρύ του σώβρακο, το σκούφο του, το
πουκάμισο και τελευταία το σακάκι και το παντελόνι του.

«Ποπό! Ζημιά! Αδύνατον!» φωνάζει απελπισμένος.

Το πανωφόρι με τις άσπρες γούνες, το γυαλιστερό του
παντελόνι, το πουκάμισο, οι κάλτσες μαζί με το σκουφί του,
κρέμονται στο σχοινί αγνώριστα! Έχουν γίνει μικρά, τόσο μικρά,
που δε χωρούν να μπουν μήτε στο μικρό του δαχτυλάκι.

«Τι θα φορέσω τώρα;» ανησυχεί. «Πώς θα μοιράσω τα δώρα; Δεν έχω άλλα επίσημα ρούχα! Πού να βρω καινούρια; Κάτι πρέπει να σκεφτώ. Κάτι πρέπει να σκεφτώ» βηματίζει πέρα δώθε. Ώσπου τελικά το πρόσωπό του φωτίζεται. «Γιούπι! Το βρήκα! Θα ζητήσω από τα παιδιά να με βοηθήσουν» αποφασίζει και, δίχως να χάσει καιρό, απλώνει στο πάτωμα ένα χάρτη με όλους τους τόπους της γης.

«Μμμμ! Μάλιστα! Θα τους στείλω από ένα γράμμα» ψιθυρίζει.
Αμέσως κάθεται στο γραφείο του και γράφει πέντε όμορφα
γράμματα.

Από τα παιδιά της Αφρικής ζητά να του στείλουν ένα
πουκάμισο, από τα παιδιά της Ασίας μάλλινες κάλτσες, από τα
παιδιά της Αμερικής ένα σακάκι με ζεστές γούνες, από τα παιδιά
της Αυστραλίας ένα μακρύ παντελόνι κι από τα παιδιά της
Ευρώπης ένα σκούφο. Όλα σε μεγάλο νούμερο.

Όταν τελειώνει το γράψιμο, πηγαίνοντας στην άκρη του ουρανού, τα σκορπίζει πάνω από τη γη.

Οι φάκελοι σαν χάρτινη βροχή φτάνουν στα χέρια των παιδιών, σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Ε! Από εκείνη τη στιγμή, ο Αϊ-Βασίλης ησυχία δεν μπορεί να βρει.
Μια έννοια τον βασανίζει.

«Θα πιστέψουν στο γράμμα μου τα παιδιά και θα μου στείλουν
ό,τι τους ζητώ ή θα το πάρουν για αστείο και θα γελάσουν;»
αναρωτιέται.

Κάθε φορά που ακούει θόρυβο, τρέχει στην πόρτα. Μα του κάκου... Περνά μια μέρα... δυο... τρεις... τίποτα ακόμα. Σαν ξημερώνει πια κι η τελευταία μέρα, πριν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, κοντεύει να σκάσει από στενοχώρια.

«Μα πουθενά; Ούτε ένα παιδί δε με σκέφτηκε; Εγώ ποτέ δεν ξέχασα κανένα» παραπονιέται στριφογυρίζοντας σαν κοκορέτσι στο κρεβάτι του.

Μα άξαφνα, μέσα στη νύχτα, ντριν ντριν το κουδούνι χτυπά.
Μπροστά στην πόρτα, πέντε μεγάλα πολύχρωμα πακέτα τον
περιμένουν.

«Ζήτω! Έρθαν τα δώρα μου! Τα παιδιά με θυμήθηκαν»
φωνάζει καθώς τα ξετυλίγει με λαχτάρα. «Να το κόκκινο σακάκι!
Το παντελόνι! Το φαρδύ πουκάμισο! Οι ζεστές καλτσούλες κι
αυτός ο θαυμάσιος σκούφος με το χρυσό κουδουνάκι στην
άκρη του».

«Είναι καταπληκτικό! Υπέροχο ν' ανοίγεις πακετάκια που μέσα τους υπάρχουν πανέμορφα δωράκια...» τραγουδά, δοκιμάζοντας ένα ένα τα κομμάτια της ολοκαίνουριας φορεσιάς του.

«Μιμι! Άργησα, μα επιτέλους το κατάλαβα! Τώρα ξέρω γιατί με περιμένουν με λαχτάρα και μ' αγαπούν τόσο πολύ μικροί μεγάλοι» μουρμουρίζει κλείνοντας πονηρά το μάτι στον καθρέφτη.

Κι επειδή ο καημένος ο Αϊ-Βασίλης πρώτη, μα πρώτη, φορά στη ζωή του παίρνει δώρα, βάζει τα κλάματα από τη χαρά του.

